

ІМУНОРЕАБІЛІТАЦІЯ – ПРОБЛЕМА ЛІКУВАЛЬНО-ПРОФІЛАКТИЧНА

*Каплін М.М., проф. кафедри інфекційних хвороб
зав. курсом мікробіології, вірусології, імунології
медичного інституту СумДУ*

В кінці 80-х років минулого століття була сформульована концепція імунореабілітації, як нового напрямку в медицині. Цей факт є результатом успішного розвитку імунології в другій половині ХХ століття. Це є подальше осмислення того положення, що в патологічному процесі при взаємодії патогена і імунних факторів роль макроорганізму надзвичайно важлива і в більшості випадків визначає кінцевий результат. Успіхи імунології висвітлили нові ланки патогенезу багатьох захворювань та засоби їх лікування, що сприяло прогресу теоретичної і клінічної медицини. Сформулювалось поняття „імунодефіцити”, яке пов’язано з виникненням дефектів в імунній системі. Надбані вторинні імунодефіцити можуть сформуватись в організмі в результаті дії патогенів інфекційної і неінфекційної природи. Згідно ІV міжнародного конгресу з імунореабілітації (1997 р.) цей напрямок сформульовано як „ науку, яка вивчає процеси відновлення функціональної здатності імунної системи до фізіологічної норми під впливом комплексу лікувально-профілактичних засобів до певного видужання хворого при гострому перебігу хвороби та стабілізації клініко-імунологічної ремісії при відсутності або мінімізації рецидивів при хронічній її формі”. Засоби імунореабілітації використовуються в різні періоди та форми перебігу захворювань, а також особам без клінічних проявів хвороби, але з діагностованим та некомпенсованим імунодефіцитом.